POATE TRĂI EUROPA PRIN EA INSAŞI?

de AXENTE SEVER BANCIU
sub-director în ministerul finanţelor

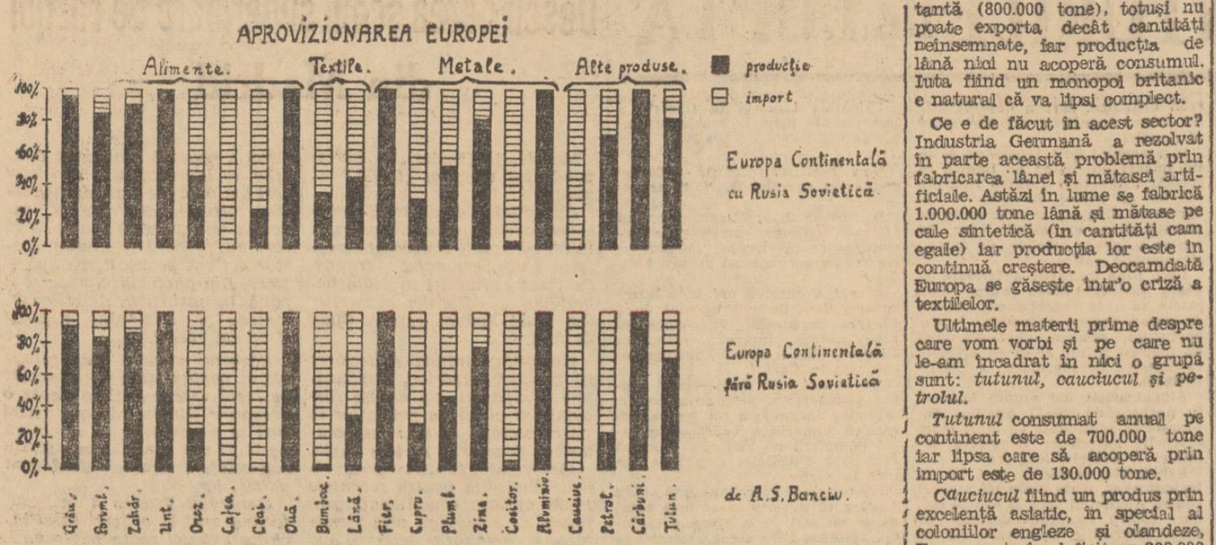

Europa nu s'a impus în faţa lumii, nici prin mărimea suprafeţei sale, care reprezintă abia 8.5 la sută din suprafaţa uscată a globului, nici chiar prin populaţia sa, care nu este nici jumătate din cea a Asiei.

Deşi împărţită în atâtea ţări, cu regimuri politice atât de diferite, Europa a devenit inima lumii, prin calităţile intelectuale ale locuitorilor săi şi în special prin extraordinarele progrese ştiinţifice şi tehnice ce a realizat.

Europa, deşi nu a fost nici când o unitate religioasă, politică sau economică, a trăit uneori (în cea mai mare parte) sub conducerea celui mai puternic.

Spre deosebire de epoca romană şi napoleoniană, a căror forţă a constat în armată şi organizare administrativă, *Germania de astăzi nu se bazează numai pe forţa armatei sale, ci caută să organizeze şi economiceşte continentul.* Această organizare economică a Europei, sub egida celui de al treilea Reich, este de o importanţă cu atât mai covârşitoare pentru viitorul Continentului nostru, cu cât Germania înţelege să o facă, fără Anglia, al cărei rol economic şi mai ales comercial, a fost până la izbucnirea acestui război, atât prin bogăţiile coloniilor sale cât şi prin capacitatea de transport a flotei sale, foarte important, aşa cum vom vedea într'un studiu viitor.

Europa s'a impus în fruntea celorlalte continente ca putere industrială şi comercială, începând cu secolul al XIX-lea odată cu progresele tehnice realizate prin exploatarea şi întrebuinţarea cărbunelui şi fierului în maşinism (căi ferate, navigaţie, industrii, etc.).

Expansiunea economică a Europei a realizat pe cea politică. Astăzi 2/3 din suprafaţa locuită şi din locuitorii globului pământesc aparţin — ca colonii, dominioane sau protectorate — Europei, iar cealaltă treime este puternic influenţată economiceşte de continentul nostru.

Datorită acestei impresionante prosperităţi, populaţia Europei s'a dublat în decursul secolului trecut, ajungând dela 200 la 400 milioane locuitori, iar astăzi atinge 530 milioane (46 locuitori pe km p.), în vreme ce suprafaţa agrară a continentului s'a micşorat simţitor din cauza industrializării sale excesive.

Progresele industriale ale Europei, au provocat în toate părţile globului explotarea intensă a diferitelor materii prime care apoi prelucrate în produse finite de industria continentului erau vândute în toate ţările.

Intr'o sută de ani, ascensiunea economică şi politică a Europei, a făcut ca agricultura mondială să crească de 5 ori, cea industrială de 20 de ori, iar comerţul mondial de 50 de ori[1]).

Războiul, nu numai militar şi diplomatic dar mai ales economic dintre Germania — care stăpâneşte astăzi aproape întreaga Europă apuseană, centrală şi sudestică—şi Anglia — care stăpâneşte oceanele şi imensele bogăţii ale coloniilor şi dominioanelor sale, — implineşte în curând 2 ani.

Un rezultat e dar până acum: Anglia a fost eliminată complet de pe Continent, dar până nu va putea fi învinsă, Europa nu este în măsură de a importa diferite materii prime din alte continente.

Se pune deci problema, pe cât de importantă pentru noi europenii, pe atât de interesantă pentru toţi, dacă Europa continentală, care, înainte, era într'o aşa de largă măsură dependentă de importuri din alte continente, va putea să trăiască prin ea însăşi, deci fără Anglia şi chiar fără colonii.

Rusia sovietică, ocupând un spaţiu atât de întins, dealungul a două continente (singură fiind de patru ori mai mare decât restul Europei), are mai mult o economie închisă, autarhică, căci la valoarea comerţului mondial nu participă nici cel puţin cât Belgia, dar are totuşi un excedent de producţie la anumite materii prime a căror insuficienţă este simţită în Europa.

Aportul ACTUAL, al U. R. S. S. la economia Europei nu este însemnat decât la anumite produse (petrol, grâu, mangan), dar ar putea deveni mult mai important, nu numai la acestea dar şi la altele în cazul când bogăţiile solului şi subsolului rusesc ar intra şi ele în economia Europei continentale.

Iată de ce în diagrama alăturată, am calculat ambele alternative, şi cu şi fără Rusia sovietică. In diagramă însă, nu reese decât situaţia actuală, nu şi aceea care ar putea fi realizată prin mărirea producţiei sovietice.

1) A. Reithinger.

SITUAŢIA ALIMENTARA A EUROPEI

Un om ca să trăiască, are nevoie — pe lângă aer şi apă, care se găsesc pretutindeni din belşug — de alimente atât vegetale cât şi animale.

Alimentele de primă importanţă sunt: grâul, untul (laptele), zahărul, ouăle, carnea şi cartofii.

Toate ţările Europene, produc toate aceste alimente. Unele, în special cele industriale (Germania, Belgia, Franţa etc.) produc mai puţin decât consumă, trebuind astfel să mai importe din afară iar altele, cele agrare (Romania, Bulgaria, Iugoslavia, Ungaria, Olanda şi Danemarca) produc mai mult decât consumă, exportând surplusurile în ţările cari duc lipsă de ele.

In afară de schimburile comerciale dintre ţările europene, unele produse veneau şi din alte continente iar acum acest import fiind practic imposibil de realizat, se pune problema autoprovizionării Europei în toate domeniile.

Grâul. Europa (fără Rusia) consumă anual 53.000.000 tone grâu dar produce maximum 48.000.000 tone, ceeace insemnează o lipsă anuală de circa 5.000.000 tone. Producţia Rusiei sovietice deşi este de 40.000.000 tone, Rusia nu poate exporta decât circa 1.000.000 tone anual (cât România înainte de desmembrare), din ceeace rezultă totuşi un deficit european de 4.000.000 tone. Această cantitate, nu este mare dacă ne gândim că Anglia singură are un deficit de 5.000.000 tone pe care trebue să-l importe din alte părţi. Importul de grâu se făcea înainte de războiul din Canada, Australia şi Statele Unite.

Aşa dar la grâu producţia Europei acoperă maximum 95% din consum. Actualmente, prin anul agricol 1940, extrem de slab, această lipsă este mult simţită. România produce abia o tonă (10 chintale) pe hectar, pe când în Germania se produce 2½ tone iar în Danemarca peste 3.

Aşa dar, toată lipsa de grâu a Europei, s'ar putea rezolva prin mărirea producţiei de grâu a României (chiar în graniţele actuale, prin îngrăşăminte chimice şi prin mecanizarea agriculturii, la randamentul din Germania. Or, cum pământul nostru este mult mai bun, acest lucru nu este de loc imposibil.

Porumbul, necesar anual Europei este 27.000.000 tone iar producţia acoperă numai 85% din consum, fiind astfel o lipsă anuală de 4.000.000 tone care înainte se completa din Argentina şi Statele Unite iar acum s'ar putea rezolva, ca şi la grâu prin mărirea randamentului producţiei.

Ouăle sunt un aliment din care continentul nu are nevoie să importe din alte părţi, spre deosebire de Anglia a cărei producţie acoperă abia 57% din nevoie.

Untul. Producţia Europei de unt (şi de lapte) este suficientă. Chiar Anglia se aproviziona înainte în special cu unt european.

Zahărul produs de continentul nostru este de 7.500.000 tone anual şi lipseşe abia 800.000 tone pentru a se acoperi întreg consumul.

Această lipsă se poate acoperi fie prin raţionalizarea consumului fie prin mărirea suprafeţelor cultivate cu sfeclă de zahăr.

Carnea. Lipsa de carne este simţită şi în Europa, dar mai ales în Anglia. Faptul, că acum sunt restricţiuni severe la consumul de carne se datoreşte stării de război în care se găseşte continentul. Germania importa în ani normali abia 150.000 tone anual în vreme ce Anglia importa peste 800.000 tone carne.

Cartofii, deşi originari din America, au devenit un aliment foarte important în Europa, iar solul continentului produce din belşug acest aliment.

Consumul de cartofi este în unele ţări extrem de mare. *Astfel Germania consumă anual faţă de 8.000.000 tone grâu aproape 60.000.000 tone cartofi.*

Alimente de lux. In această categorie intră: cafeaua, ceaiul, cacaoa şi oarecum orezul deşi unele din acestea au devenit esenţiale mai ales pentru lumea din apus şi pentru lumea oraşelor de pretutindeni.

Aceste alimente nu se produc în Europa, cu excepţia orezului (în special în Italia şi Rusia). Continentul nostru importa anual circa 650.000 tone cafea, 55.000 tone ceai şi 250.000 tone cacao.

Cafeaua provine din America de Sud, ceaiul din Asia şi cacaoa din Africa şi America.

Rusia sovietică produce circa 15.000 tone ceai, cantitate ce se consumă aproape integral în interior.

Ţările europene în special Italia şi Rusia produc la olaltă circa 1.100.000 tone orez, totuşi continentul este deficitar anual cu peste 1.500.000 tone.

Producţia Europei de orez, mai poate fi încă mult mărită. Aşa dar în domeniul alimentar, Europa are suficientă producţia de ouă, unt, cartofi şi aproape suficientă cea de cereale zahăr şi carne. Lipsesc însă în cantităţi importante orezul şi complect cafeaua ceaiul şi cacaoa.

SITUAŢIA INDUSTRIALA A EUROPEI

Europa, ca cel mai industrializat continent, a absorbit totdeauna, mare parte din producţia lumei de materii prime industriale pe cari le-a prelucrat transformându-le în produse finite.

Europa produce cu prisosinţă materiile de bază ale producţiei industriale: cărbunii, fierul şi aluminiul. Pentru asigurarea consumului acestora continentul nu are nevoie de importuri din afară, iar lipsa de mangan se acoperă foarte uşor cu surplusul Rusiei sovietice care este cea mai mare producătoare din lume.

In ce priveşte producţia de metale colorate situaţia continentului este mai grea.

Astfel Europa produce (cu minereu propriu) abia 240.000 tone cupru, dar consumă 665.000 tone; 332.000 tone de plumb şi consumă 640.000 tone, 560.000 tone zinc şi consuma 700.000 tone; 2.000 tone cositor şi consumă 50.000 tone. Aşa dar producţia acestor metale acoperă consumul în proporţia 31% la cupru, 52% la plumb, 81% la zinc şi 3% la cositor. In aceste calcule se cuprinde şi producţia U. R. S. S.-ului dar aportul acestela nu este real în acest compartiment, deoarece şi Rusia este importatoare la toate aceste metale.

Cum se va putea rezolva această lipsă? Prin raţionalizarea consumului şi înlocuirea lor în toate fabricatele unde e posibil—după experienţele realizate în Germania—cu aliaje de aluminium şi magneziu, de care Europa produce în cantităţi oarecum suficiente şi a căror producţie mai poate fi mult mărită.

La producţia de textile Europa este din nou deficitară. Este deocamdată una dintre cele mai importante lipsuri.

Intr'adevăr Europa (fără Rusia) produce abia 50.000 tone de bumbac şi mai importă 1.500.000 tone (din America şi Asia) produce circa 260.000 tone lână şi mai importă încă circa 500.000 tone (din Australia, Africa şi America de Sud). Producţia Rusiei de bumbac deşi e importantă (800.000 tone), totuşi nu poate exporta decât cantităţi neinsemnate, iar producţia de lână nici nu acoperă consumul. Iuta fiind un monopol britanic e natural că va lipsi complect.

Ce e de făcut în acest sector? Industria Germană a rezolvat în parte această problemă prin fabricarea lânei şi mătasei artificiale. Astăzi în lume se fabrică 1.000.000 tone lână şi mătase pe cale sintetică (în cantităţi cam egale) iar producţia lor este în continuă creştere. Deocamdată Europa se găseşte într'o criză a textilelor.

Ultimele materii prime despre care vom vorbi şi pe care nu le-am încadrat în nici o grupă sunt: *tutunul, cauciucul şi petrolul.*

Tutunul consumat anual pe continent este de 700.000 tone iar lipsa care să acoperă prin import este de 130.000 tone.

Cauciucul fiind un produs prin excelenţă asiatic, în special al coloniilor engleze şi olandeze, Europa este în deficit cu 300.000 tone anual.

Petrolul este însă materia primă a cărei lipsă este mai mult simţită în Europa, mai ales în epoca aceasta de motorizare şi armată motorizată.

După datele anului 1939, continentul nostru (fără Rusia) a produs 7.000.000 tone petrol (din care România 6.200.000 tone) dar a consumat 30.000.000 tone din care 23.000.000 tone provenite din import. Rusia a produs în acelaş an 31.000.000 tone şi deşi a consumat numai 23.000.000 tone ceeace rezultă un excedent de 7.000.000 tone nu a exportat decât cantităţi foarte mici (circa 1.000.000 tone), în primul rând din cauza lipsei mijloacelor de transport (vagoane cisterne, tancuri petrolifere).

Dacă excedentul de petrol al Rusiei ar fi în întregime îndrumat continentului, deficitul Europei s'ar reduce la 15.000.000 tone.

Industria chimică germană, a reuşit să obţină benzină sintetică din cărbune (aşa precum a obţinut şi cauciuc sintetic din cărbune şi var). Producţia de benzină sintetică germană—deşi trebuesc 4 tone de cărbuni pentru a obţine una singură de combustibil lichid — a ajuns la 1.000.000 tone în anul 1938, iar astăzi trebuie să fie mult mai mare (cifrele sunt secrete).

Petrolul şi cauciucul sunt deasemenea lipsuri serioase în economia actuală a Europei.

In concluzie, Europa are din belşug cărbune şi fier, elementele de bază ale producţiei industriale şi o industrie chimică extrem de desvoltată, care a reuşit să producă pe cale sintetică produse atât de importante (benzină, cauciuc, lână şi mătase şi îngrăşăminte chimice) are suficient aluminiu şi magneziu cu ajutorul cărora poate înlocui metalele colorate a căror producţie este dificitară. Are sulf şi lemn.

Producţia de îngrăşăminte chimice poate ajuta mult la mărirea producţiei agricole iar unele bogăţii ale Rusiei puse în adevărata lor valoare ar putea completa alte lipsuri (nu numai la petrol, cereale şi mangan, dar chiar la bumbac şi ceai).

Intr'un studiu al Institutului german de conjunctură, O. H. V. Dechen găseşte că deocamdată 14.000.000 de locuitori ai Europei nu se pot hrăni cu ceeace produce continentul, fiind la discreţia posibilităţilor de import.

Aceasta ar fi pe scurt situaţia actuală a economiei europene, dar pentru a putea trage concluzii definitive, trebuie să vedem într'un număr viitor al ziarului situaţia economică a Marei Britanii şi a Imperiului Britanic.

Al. S. Penescu: „Tratatul de legislaţie industrială"

Un manual sau un tratat destinat acelora care se află încă pe băncile şcoalei în scopul pregătirei lor, prezintă o deosebită importanţă.

De aceea, apariţia unei asemenea lucrări, care să ofere pe de oparte sursa cuvenită de informaţie ştiinţifică, pe de altă parte o viziune originală a materiei tratate, ne actualizează amintirea acelor cursuri şi tratate care au avut o însemnătate de răscruce pe drumul adolescenţei noastre studioase.

Autorul nu s'a mulţumit să ne ofere un studiu al legislaţiei muncitoreşti, — ci, întreprinzând cu îndrăzneală opera dificilă a creaţiunii originale în acest domeniu, ne prezintă un punct de vedere inedit în înţelegerea noţiunii de legislaţie industrială.

Este primul studiu, în literatura noastră ştiinţifică, care se ocupă de legislaţia **„capitalului industrial"**, din „perspectiva" **întreprinderii şi întreprinzătorului industrial".**

In prima parte a cursului, se precizează **„noţiunile fundamentale"** ale economiei industriale, autorul stăruind asupra raportului dintre economie şi drept, asupra noţiunilor de industrie, evoluţie industrială, maşinism, organizaţie şi reglementare industrială, stat şi industrie, politică industrială.

In a doua parte destinată **„legislaţiei industriale generale"**, autorul se ocupă de legile cu aplicabilitatea generală la întreaga industrie, studiind cu acest prilej şi în lumina dreptului comparat, legislaţia naţională a încurajării industriale, a proprietăţii industriale, a personalului, a înţelegerilor industriale.

A treia parte a cursului este consacrată expunerii legislaţiei industriale speciale, adică acelei legislaţii cu o sferă de aplicaţiune limitată numai la **„anumite activităţi"** industriale, spre ex., de exploatare a bogăţiilor subsolului sau a generatorilor de energie. Aci autorul, făcând dovada unei informaţii doctrinare şi jurispredianţiare abundente, analizează legea minelor, cea asupra regimului apelor, precum şi legea asupra energiei din 7 Iulie 1930.

Partea a patra a cursului cuprinde întreg materialul documentar furnizat de studiul întregei legislaţii industriale naţionale, precum şi concluziile critice, pe care a avut grija să le formuleze asupra fiecărei legi în parte.

Ultima parte este consacrată sintetizării concluziilor sugerate de studiul legislaţiei industriale româneşti. Reluând observaţiunile critice făcute asupra acestei legislaţii, autorul reuşeşte să cristalizeze în mod convingător anumite desiderate de lege-ferenda pentru legiuitorul viitoarei legislaţii industriale româneşti.

Concluziunile autorului asupra **necesităţii unui cod industrial**, stăruie asupra problemei încurajării industriale şi a raportului dintre Stat şi industrie, privită ca funcţiune naţională, precum şi concluziunile sale privind raţionalizarea, sindicalizarea industrială şi reforma jurisdicţiei industriale.

Noutatea concepţiei, a metodei de expunere a materiei, care fac din această operă o serioasă contribuţie a ştiinţei româneşti la legislaţia şi economia industrială, nu pot, însă, să eclipseze calităţile statistice ale tratatului, care prezintă într'o formă clară şi sintetică probleme din cele mai dificile şi complexe.

Prof. D. R. IOANIŢESCU

Ultimele noutăţi de vară
mătăsuri imprimate, fantesiuri, voiluri, cretoane, crepoane, etc.
„La PAPAGAL" S.A.R.
BUCUREŞTI, STR. LIPSCANI 90
Preţurile cele mai convenabile

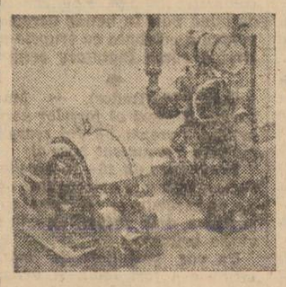
Grupuri electrogene, generatori electrici, electromotoare, convertizori pentru scopuri medicale, rebobinează, repară şi furnizează în condiţiunile cele mai bune,
Atelierele „ARTA ELECTRICĂ"
I. MUTEANU
Casă fondată în anul 1908 — Str. Buzeşti 78 Tel. 5.18.58

Pastorala de Sf. Paşti
a I. P. S. mitropolit al Olteniei

NIFON
din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Craiovei, Mitropolit al Olteniei, Râmnicului şi Severinului

Iubitului nostru cler şi popor drept credincios: Har, milă şi pace dela Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh; iar dela Noi părintească binecuvântare.

„Duhul este osârduitor, dar trupul e neputincios".
(Ev. Matei XXVI, 41)

Creştinătatea prăznuieşte, anul acesta, Sfânta Inviere a Domnului nostru Iisus Hristos în vremuri de cumplite încleştări între popoare, de crâncene şi pustiitoare războaie, pe uscat, pe mare şi în aer; în vremuri de mari lipsuri, de multe nevoi, de apăsătoare greutăţi, de chinuitoare îngrijorări, de sfâşietoare suferinţe sufleteşti şi trupeşti, naţionale şi morale.

Bucuria mare a praznicului praznicelor împărăteşti ar putea fi oarecum împuţinată de durerea zilelor, pe care le trăim. Lumina, ce Sfânta Inviere împrăştie de obiceiu peste tot pământul, până la marginile lui, ar putea fi umbrită întrucâtva de întunerecul de iad al urii dintre popoare şi dintre oameni, de întunerecul urgiei infernale din vremurile noastre.

Pacea pe pământ, pentru care se născuse în lume Pruncul Iisus, este adânc turburată de zăngănitul armelor ucigătoare de tot felul, de vuietul avioanelor, de urletul gurilor de tun, de bubuitul înfricoşetor al bombelor de toate mărimile.

Păcatele omenirii, pe care le ispăşea atât de dureros Fiul Omului pe Golgota tuturor suferinţelor, sunt iarăşi înfăptuite, sub atâtea chipuri, în încăierările dintre popoare şi oameni, în uciderile de mii de ostaşi din aceste apocaliptice vremuri.

Şi iarăşi bucuria marei Familii Româneşti, a poporului român unit şi mulţumit ieri, este de asemenea împuţinată prin atât de nedreapta ciuntire a hotarelor României Mari, prin dureroasa despărţire de noi a milioane de fraţi români, abia scăpaţi de jug străin şi acum căzuţi iarăşi sub grea obidă a stăpânirii streine.

Povara crucii era cu atât mai grea, cu cât vedea că chinul suferinţei Sale pentru oameni era primit de norod cu ocară, cu batjocură, cu ameninţare, cu lovire.

Luase asupră-Şi ispăşirea păcatelor omenirii şi omenirea păcătoasă şi nerecunoscătoare îşi rădea de Binefăcătorul şi Izbăvitorul ei. „Hristos cel răstignit — pentru Iudei sminteală, pentru păgâni nebunie... pentru creştini puterea lui Dumnezeu şi înţelepciunea lui Dumnezeu". (1 Corinteni I, 23—24).

Apăsau greu nerecunoştinţa şi nesocotinţa poporului, apăsa şi mai greu gândul că omenirea va cădea mereu în păcat. Va cădea de atâtea ori în lungul veacurilor, cu toată învăţătura Lui, cu toată suferinţa Lui, cu toată jertfa Lui!

Apăsa greu apoi gândul că Ucenicii Săi fugiseră de teamă şi-L lăsaseră singur. Insuşi Petru, care-L încredinţase că-L va urma până la moarte, se lepădase de El de trei ori mai înainte de a cânta cocoşul. Şi apoi, după Petru, atâţia dintre urmaşii Ucenicilor Domnului de mai târziu, din curgerea vremurilor, se vor lepăda de El!

Apăsa greu trădarea unuia din Ucenicii Săi, a lui Iuda Iscarioteanul, care-L vânduse pe trei zeci de arginţi. Şi cât de greu va fi apăsat gândul, că atâţia alţi Iuda de mai apoi, dintre urmaşii Ucenicilor Săi şi dintre binecredincioşii creştini Îl vor trăda şi vinde tot pe acelaş preţ, sau pe mai puţin chiar!

Apăsa greu crucea pe umerii Săi, căci luase asupră-Şi greutatea tuturor păcatelor oamenilor din vremea aceea, ca şi a milioanelor de oameni dinaintea Sa şi a sutelor de milioane de după venirea Sa pe pământ.

Apăsa greu, căci păcatele erau multe, fără de număr şi grele ca munţii de plumb şi cumplite ca iadul. Toate păcatele şi fără de legile oamenilor de pretutindeni şi de totdeauna! Cât de greu vor fi apăsat pe umerii Săi, însângerati de răni, mulţimea şi greutatea lor!

Şi apoi apăsa tot atât de greu şi gândul că suferinţele Lui pentru mulţi dintre oameni erau ca şi zadarnice, căci prin nesupunerea, îndărătnicia şi orbirea lor, aceştia nu se vor putea împărtăşi din binefacerile izbăvirii, de harul mântuirii, adusă prin suferinţele Sale.

Dar suferinţele Domnului Hristos nu s'au curmat odată cu Patimile Sale din vremea lui Pilat, nici cu răstignirea Sa pe Golgota.

Nu. Căci binele, dreptatea, adevărul şi virtutea, pe care El le-a întrupat şi le întrupează, pe care El le-a învăţat, le-a păzit şi le-a trăit, pe care El a vroit şi voeşte a le vedea înscăunate în lume, domnind în lume, peste oameni şi printre oameni, în drumul lor spre biruinţa deplină au avut şi au încă a suferi din pricina călăilor de ieri şi de azi, a răului şi a păcatului şi a celor ce slujesc lor.

Păcatul sub chipul mândriei şi al dorinţei de stăpânire, al lăcomiei şi al răpirii dreptului semenilor noştri — a celor mai mici şi mai slabi de cât noi mai cu osebire — sub chipul răutăţii şi al cruzimii de a vedea pe aproapele suferind, păcatul sub chipul minciunii şi al părei mincinoase care înveninează legăturile dintre oameni, păcatul sub chipul vităţului de tot felul şi al desfrânării pierzătoare de trup şi suflet, păcatul sub mii de chipuri — toţi aceşti călăi fac să sufere îndelung şi greu pe Domnul Hristos şi ceea ce El întrupează: Binele, Adevărul şi Dreptatea.

El vrea să se întemeieze şi să se statornicească în lume Impărăţia lui Dumnezeu, împărăţia păcii, a iubirii şi a virtuţii creştine. Vrea înscăunarea şi domnia binelui, adevărului şi dreptăţii în lume, a păcii şi a iubirii între oameni.

Domnul Hristos şi lucrarea Sa de izbăvire a oamenilor a suferit şi sufere încă din pricina înviersunării şi îndărătniciei răutăţii şi păcatelor omenirii, din pricina întârzierii înfăptuirii Impărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. Si aceasta apasă greu peste umerii Domnului Hristos, a Izbăvitorului lumii. Patimile Domnului se prelungesc şi se continuă cu dăinuirea răului şi a păcatului în lume.

Dar, ca şi pe vremea Patimilor Sale, şi acum se cade să se găsească alţi Simoni Cirineni, cari să ia crucea suferinţelor Domnului Iisus şi s'o poarte şi ei, uşurând astfel povara Sa istovitoare. Şi aceştia sunt, şi pot să fie, bunii creştini, noi toţi, iubiţii mei fii duhovniceşti şi ai Bisericii binecredincioşi creştini, cari dorim şi năzuim, cari voim şi lucrăm pentru mai multă omenie şi dreptate în lume, pentru mai multă pace şi iubire între oameni, pentru mai multă curăţire şi virtute în viaţa omenească şi creştinească.

Noi toţi să luăm crucea suferinţelor Domnului Hristos, Cel ce este întruparea binelui şi s'o purtăm în răbdare, cu voioşie chiar.

Aceasta este calea, pe care se cade să mergem ca creştini. Calea Golgotei suferinţelor, care singură duce la ispăşire şi la izbăvire.

Crucea suferinţei noastre deschide porţile Cerului.

Crucea suferinţei noastre va fi măsura răsplătirii din viaţa viitoare.

Crucea e drumul Cerului.

Aşa e ca creştini. Aşa, ca Români.

Unitatea Neamului sfâşiată, libertatea a trei milioane şi mai bine de Fraţi Români din nou subjugată de stăpânire străină, dreptatea neamului nostru, prea îndelung încercat, din nou năpăstuită, întregimea hotarelor fireşti ale României Mari încălcată, durerea şi jalea miilor de fraţi pribegi — toate fac să sporească suferinţele noastre ca Români, toate apasă greu pe umerii poporului român, toate fac grea, o grea povară, crucea suferinţelor naţionale. Dar se cade s'o purtăm până la Golgota ispăşirii, cu credinţa vie că va să vină şi pentru noi ziua Invierii Naţionale, izbăvirea de sub stăpânirea străină vrăjmaşă.

Cald rugător către Domnul
NIFON

Arhiepiscop al Craiovei, Mitropolitul Olteniei

Nr. 6530 din 20 Aprilie 1941.

Mihail Drumeş: O crimă pasională

Colecţia „Universul Literar"-1941

D. Mihail Drumeş, autorul romanului de vast răsunet **Invitaţia la vals**, care a ajuns la a 5-a ediţie, a scos o nouă lucrare dramatică intitulată: **O crimă pasională**, grotescă în trei acte.

Această piesă s'a jucat pe scena teatrului Regina Maria din Bucureşti şi a teatrului Naţional din Cluj, bucurându-se de o călduroasă primire din partea publicului şi stârnind o legitimă senzaţie, nu numai prin noutatea subiectului, dar şi prin originalitatea tratării.

Cea mai evidentă însuşire a autorului este o îndrăzneală tinerească de a ataca dela început subiecte dificile, teme riscate. D. Drumeş nu vrea să străbată vechile drumuri, care în materie de teatru duc toate la eternul subiect, adulterul tratat uneori în farsă, alteori în dramă. D-sa încearcă o şarje temerară. A prins din moravurile şi năravurile unei societăţi putrede aceia din ultimul deceniu, un aspect: atmosfera de simpatie în care sunt învăluiţi aşa zişii **criminali pasionali**, în loc să fie în chip normal repudiaţi şi eliminaţi din sânul comunului. Pe această temă d. Drumeş svârle o grindină de săgeţi, satirizează o lume întreagă de sus şi până jos şi încă pe un ton persiflant de o degajare aproape uluitoare.

Faptul că autorul rupe bariera dintre scenă şi sală prin ţâşnirea intermitentă a unui personaj care joacă rolul compăr-ului revuistic, s'ar crede că apropie lucrarea de factura acestui gen. E desigur numai în aparenţă, pentrucă rolul acesta e jucat de însuşi eroul principal şi această invenţie e de o îndrăzneală destul de nouă, destul de personală. Tendinţa autorului de a rupe cu metodele trecutului, de a inova, sau cel puţin de a introduce inovaţiile de aurea, merită o subliniere elogioasă.

Evident d. Mihail Drumeş n'a vrut să scrie decât o farsă, sau o grotescă cum îi spune d-sa cu alt nume.. E drept altfel decât producţiile bulevardiere obişnuite, totuşi o farsă. Să nu-l pretindem mai mult. Dinpotrivă: să aplaudăm tema îndrăzneaţă, tratarea nouă, verva torenţială, simţul observaţiei actualului şi celelalte însuşiri de preţ care arată că d. Drumeş are ceva de spus în teatrul de azi.

Lucrarea este precedată de o prezentare semnată de Teodor Scarlat, care relevă, păstrând linia celei mai stricte obiectivităţi, condiţiunile în cari a avut loc reprezentarea **Crimei pasionale** pe cele două scene; a teatrului Regina Maria şi a teatrului Naţional din Cluj.

TURNEUL TRIUMFALEI COMEDII
BANII NU FAC NICI DOUĂ PARALE
Cel mai mare succes al stagiunii
cu aceiaş strălucită şi numeroasă distribuţie din Bucureşti în frunte cu neîntrecuţii comedieni

ION IANCOVESCU

VICTOR ANTONESCU
şi Radu Beligan, Ninetta Gusty, Jenny Ioanin, G. Mazilu, N. Velculescu, etc. etc. etc.
In următoarele oraşe
APRILIE
V. 25 Moreni | L. 28 Iaşi
S. 26 Ploeşti | M. 29 Botoşani
D. 27 Tecuci | M. 30 Roman
MAI
J. 1 Piatra N. | D. 11 Timişoara
V. 2 Bacău | L. 12 Lugoş
S. 3 Brăila | M. 13 T. Severin
D. 4 Galaţi | M. 14 Tg. Jiu
L. 5 Câmpina | J. 15 Craiova
M. 6 Braşov | V. 16 R. Vâlcea
M. 7 Sibiu | S. 17 Piteşti
J. 8 Turda | D. 18 Târgoviste
V. 9 Deva | L. 19 Constanţa
S. 10 Arad | M. 20 Buzău

Domnii abonaţi sunt rugaţi ca la orice reclamaţie sau schimbare de adresă să binevoiască a ne trimite eticheta cu care primesc ziarul, iar spre a fi prompt serviţi la reînoirea abonamentului să lipească pe cuponul mandatului poştal eticheta abonamentului expirat.